

**Kaia S. Rønsdal. *Calling Bodies in Lived Space: Spatial Explorations on the Concept of Calling in a Public Urban Space*.
Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht.
2018. 202 s.**

Här är ett verk som kommer få betydande inverkan på utvecklingen av det relativt unga fältet diakonivetenskap som disciplin vid sidan av systematisk teologi. I sin doktorsavhandling, som här har omarbetats till bok, tar Kaia S. Rønsdal avstamp i den skandinaviska skapelseteologin med särskilt fokus på Gustaf Wingrens (1910–2000) koncept av kallelse. Detta kombineras med ett teoretiskt ramverk som hämtas från Michel Foucault (1926–1984) samt Henri Lefebvre (1901–1991). Till detta kommer Rønsdals egna observationer och fenomenologiska analys från de allmänna utrymmen som hon studerat.

I bokens första två kapitel redogör Rønsdal för kallelsen, främst utifrån Wingren men även samtida bidrag från Cecilia Nahnfeldt och Kari Martensen. Rønsdal argumenterar för en modifierad förståelse av kallelsen. I stället för att förstå kallelsen som något som kommer inifrån hos den kallade, argumenterar Rønsdal för en kallelse som är extern, där någon kallar oss till uppmärksamhet. Rønsdal vill således lägga ett större fokus på den som kallar, den andre, för att betona samspelet mellan den kallade och den som kallar. Här betonar Rønsdal den spatiala och förkroppsligade aspekten av kallelsen som ser till betydelsen av de platser och utrymmen i vilka människor lever och möts. Därför väljer Rønsdal att fokusera sin studie på offentliga platser, med störst fokus på Jernbanetorget i Oslos innerstad. Med sin diakonala ingång tillsammans med kallelsens emfas på hjälp till den behövande riktas fokus på de marginaliserade och utsatta i samhället: hemlösa, tiggare, användare av olika substanser med flera – de som kan benämnas ”andra” i förhållande till samhällsnormen.

De efterföljande fem kapitlen har ett metodologiskt och teoretiskt fokus, där Rønsdal redogör för sina tillvägagångssätt samt etiska

överväganden kring insamlandet av empiriskt material. Materialet utgörs av observationer Rønsdal gjort som utomstående part, där händelser av möten människor emellan i offentliga utrymmen studerats. Rønsdals teoretiska ramar utgår ifrån Foucaults heterotopia, vilken innebär att en annanhet bryter in i samhället och utmanar normen, samt Lefebvres spatialitetsteori som fokuserar på producerandet av ett rum mellan människor och allas rätt till detta utrymme. Rønsdal gör därefter en nytolkning av Jernbanetorget och den interaktion mellan polisen och de människor som lever sina liv där, för att tolka de rum dessa relationer producerar och reproducerar, samt hur detta bryter igenom det ordinära mönstret. Författaren reflekterar även kring hur forskaren både påverkas av det som observeras, men också hur hennes närvaro kan påverka händelserna inom det allmänna utrymmet, eftersom hon genom sin kroppsliga närvaro delar det gemensamma utrymmet med andra kroppar.

I bokens fyra sista kapitel gör Rønsdal en omtolkning av kallelsen utifrån sina observationer som hon benämner ”berättelser”, samt den teoretiska bakgrunden. Hon betonar här den signifikanta händelse där olika kroppar möter varandra, som enligt henne sker före medvetna överväganden av de roller och strukturer som påverkar deltagarnas möte. I detta ofärgade möte möts enligt Rønsdal parterna som likvärdiga aktörer i en kallelserelation, genom att vara situerade kroppar i världen. Frågan som jag ställer mig är om vi verkligen släpper all förförståelse i mötet? Är det möjligt, eller bär vi det alltid med oss? Måste vi mötas förmedvetet för att drabbas av den andre? Rønsdal presenterar även sitt konstruktiva bidrag till diakonivetenskapen för utvecklingen av studiet och vikten av att kombinera praktik och teori, för att avslutningsvis sammanfatta arbetet med reflektioner kring kallelsen och hur detta gestaltas genom oanade möten i oanade utrymmen. I detta möte menar författaren att kallelsen blir evident, då den kallandes behov drabbar

den kallade när de i det förmedvetna mötet låter sig drabbas.

Rønsdal lyckas mycket väl med att väva samman sitt teoretiska material från Foucault och Lefebvre med sitt koncept av kallelse samt sina egna empiriska observationer från Oslo, för att argumentera för en kallelse-relation som ser till båda parter. Författarens långa erfarenhet inom socialt arbete stärker verket, då hon är insatt i de marginaliserade människornas livssituation. Utifrån sina observationer spekulerar Rønsdal kring vad som sker i mötet, vad som får aktörerna att agera på specifika sätt och hur de påverkas av mötet. I detta väver hon ibland in sin egen förförståelse, av hur till exempel hemlösa ser sitt förhållande till polisen, vilken är den främsta andra aktören vid sidan av de som lever i det offentliga utrymmet. Denna insatthet skapar dock en viss dissonans, då de marginaliserades röster från hennes tidigare erfarenheter ibland lyser igenom hennes reflektion, medan polisens part är stum. Här menar jag att det varit gynnsamt att ha intervjumaterial från människorna som är del av hennes observationer, för en fördjupad förståelse av deras upplevelse, då Rønsdal inte har insikt i polisarbetet. För att vara en avhandling i systematisk teologi bär avhandlingen väldigt lite prägel av den aspekt kring det gudomliga som kanske vanligtvis förväntas. Rønsdal själv menar att detta inte är det centrala för hennes arbete då det viktiga är den mänskliga interaktionen och kallelsen, oavsett var den kommer ifrån. Detta visar på ämnesfältets bredd, med en skapelseteologisk ingång, vilken betonar varje människa som skapad. På så vis finns Gud redan med från början och ger ett bidrag till teologins roll i det offentliga utrymmet. Med detta sagt, tror jag att Rønsdals avhandling är ett viktigt bidrag till såväl synen på kallelse som de spatiala sammanstötningar som sker i samhällets offentliga utrymmen, i synnerhet från ett diakonalt perspektiv.

Jakob Signäs
Masterstudent, Lund

Melvin Tinker. *Veiled in Flesh: The Incarnation – What It Means and Why It Matters.* Westmont, IL: InterVarsity Press. 2019. 208 s.

Omslaget är i fluorescent orange, med titeln i svart och silver. En passande inramning för en annorlunda bok om inkarnationen.

Inkarnationen, av latinets *in* och *carne* ”i köttet”, Guds Sons människoblivande, är ämnet för Melvin Tinkers bok. Författaren är pastor på Englands nordostkust, författare och talare med internationell plattform. Titeln, *Veiled in Flesh*, ”Av köttet dold”, är tagen från en hymn. Tinker hävdar att inkarnationen, jämsides med treenigheten och försoningen, är kristendomens viktigaste doktriner. Efter läsningen av hans framställning torde få säga emot.

Boken har två avdelningar. Den första är en exegetisk utläggning av Hebréerbrevet 1:1–14, på inte mindre än 77 sidor. Den andra är en systematisk-teologisk, huvudsakligen tematisk presentation av hur kyrkan tankemässigt bearbetat sin tro på att Jesus är Kristus, kommen i köttet (1 Joh. 4:1–3).

Men det fluorescanta orangea och det silversvarta då? Det ligger i framställningen och till vilka Tinker riktar sig. Det senare först: många kristna blir lite svävande på målet när de ska uttrycka hur de tänker sig att Jesus är Gud och människa samtidigt – för att inte tala om hur icke troende kan tänka. Faktiskt riktar sig Tinker frimodigt till bägge dessa grupper, samtidigt. Han förutsätter inget, utan söker i sin framställning med exempel ur samtidig kultur, i vidaste mening, hävda tesen om Guds människoblivande. Kristus blev människa i världen och det är i denna värld Tinker hävdar inkarnationen. Språket är tillgängligt, spänstigt och fräscht: silversvart på fluorescent orange!

I utläggningen av Hebréerbrevets första kapitel står den preexisterande Sonen, den tredje personen i Gudomen i fokus. Detta är intressant, eftersom annars Lukas och Matteus berättelser om Jesus födelse mest brukar citeras i inkarnations-